

СКОРОТЕЧА.

(Совѣт.)

НЕШТА.

Четвртакъ

22. Іуніа 1844.

Год. III.

ОТИПЪВЪ.

Песни *) Высоконевосходителнѣйшаго
Господина Епископа и Митрополита Царно-
горскаго, спеваной Сабљи безсмертногъ
Карађорђа. лѣта 1842. —

„Мысли не лете, гдѣ чувства нема.“

Л. Мушицкій.

У мору бедномъ, кон се топи,
Ком' пропасть грда са смрту збрри;
Ил' сужномъ робу окове люте,
Са срца гибелъ му, грди слутнѣ.
Юначкомъ рукомъ вештиномъ духа а?
Са срца свалит'; животъ му дати,
Вечна страдала свакомъ у роду. —

И теб' ће остат' превечна фала
У роду Србскомъ, ког' любишъ свајски! —
Изъ tame мрачне (нашо ли гдѣ си? —
Ко синѣг' роба, оружъ давно
Великог' Ћорђа, обрану Србства, —
Сретни Т' откупи, Владыко светый;
Кога с душе пламена жеђца
На равномъ полю, жилиту знатномъ,

Негдаши је славе юначки дѣла:
На ком' су Невцы вѣстници правде
И среће свада у скликомъ пев'ли;
Гдји ветрићь пепео юшти размеће,
И знаке чисте спомена строгъ
Открыва явно данашњость сама:
Средноме брату, пчни грди,
Огњиште ново, па слеме днїн
Надъ нынме была, на комъ ће стално,
Потомство живит'; па лота судба
Пресече путь му! намере златне
Гигантскомъ свагомъ утуши кивно! —

Тако Ти лежи на твоме срцу
Заръ мыла сенка великог' „Вожда“!
Кадъ єднимъ знакомъ мртвога створа
Сећаше храбры и ћеговы дѣла! —

Храбри су Србљи и срцемъ, духомъ,
И свада къ доброй намери склонни;
Юначка дѣла броје имъ народи,
Сынова поздни утѣху милу:
И рују Србу руку, дат' готовъ свою;
Ал' друга тек' су ил' верна „Вожда“
Велика духомъ и срцемъ храбра
У томе свада поступци били! —
Оста ће свету Ћорђини име
Велико, славно, докъ сувца трзе!
Ни зубъ времена, нат' лютогъ врага
Угаєш' могу пакостне груди
Горећу славу дичны му дѣла! —
О! благо Теби, кадъ оно стече,
Великогъ што с юшти выше драго
Те баръ ћени чешће зборити съ више.

*) Иста песма изышла је у Србској Голубици у Београду год. 1839.

Гледат' му дѣла юначкега жића. *)

У Маринци

Давідъ Милошевић
Пресвтеръ.

ДИМИТРИЙ

Лажњивый Царь

(родуженіе.)

Ізвѣстъ Василію Щускій, когъ су за ослободитеља отачине почитовали, буде садъ единогласно одъ Москова' за ныновогъ изабранъ поглавара. Но ни онъ ніе могао срећу свою за дуго уживати; ћръ наскоро после нѣговогъ долазка на престоль учини му нѣко ново чудовиште именемъ Григорій Шаковски, право круне нѣгове прекословно. При послѣднѣмъ пустошено палате задобије онъ Царевине печать, и съ неимъ у Польску утекне, ту себе за Димитрио издаваюћи. Онъ говораше: „да є онъ сретно, одъ бунтовника спасао се, и садъ опеть у Польску дошао, да војску на novo купи, и тако съ мачемъ у руци своя права прогивъ насиљя опуномоћи. Будући да Поляцы ништа тако ни су желили, као срдце свое надъ Московима збогъ недавно нанешены имъ увреда изкалити; то є варалици лако было послѣдователъ добыти. Одтудъ се крвавыи изроди бой, у којимъ истина и овай новый Димитрий животъ изгуби, но Русія врло великиј кваръ претрпи. Русійски Генерали свугди быши побієни; а побѣдоносни Поляцы увѣкъ далъ продираше.“

Кадъ су пакъ предѣлица Северинъ и Смоленскъ Поляцы завладали, Щускій се опеть на врхъ војске свое поче, и съ непријатељи кодъ Клузена битку учини. Али и сада Поляцы побѣду задобио, и не срећнимъ за Цара начиномъ све непогоде нѣму као пороци наметнути буду, а онъ као човекъ сматранъ, когъ небо очевидно

*) Овай є Одњевъ јошть пре две године састављенъ и послатъ Учредничеству С. Н. Новина и С. Н. Листу у Нешту; но ево га јошть ни до данаса печатана нема ни у С. Народномъ Листу, ни никада?

Милошевић.

са осветомъ послѣдоваше. Сбацаше га дакле съ ономъ истомъ слепомъ ватреношћу съ престола, съ којомъ су га пре на истыј попели были, принудивши га да у некомъ монастиру мантио навуче.

На мѣсто нѣга поднесе се круна кнезу Владиславу найстарјемъ краља Польскогъ Сигмунда сину, кое поднешенѣ бы' подъ известнымъ уговорима пріимљено. Тако дакле по једной уговора точки мораде се Щускій краљу Польскомъ предати, кои га са разнимъ нѣговимъ сродници у Смоленскъ у заточеније пошаље, гдји тай несрѣћни Кнезъ на скоро одъ еда и свисне.

Польски Генералъ Станиславъ Солковски међутимъ у име Кнеза Владислава вѣрности заклетву у Москви пріими. Поляцы томъ срећомъ и побѣдама нызовимъ јошь већма занемени, съ Московима, као съ робовы поступаше, предаваюћи ныи свакомъ разкошу, кои се само помыслити дае. Москва бы' у нызовимъ очима, као и другиј градъ. Науке и редови ратни быши сасвимъ пренебрегнути; жителѣ пакъ тирянски мучише, домове имъ робише, жене и кћери нызове безчестише, и съ иконама Русійски светаца, спрама кои' тай народъ толико почитају има, безаконо поступише. Тай дивљи поступакъ до тога найпосле Москве доведе, да се старо и младо за оружје прехватило. Забадава трудio се Польски Генералъ, да како томъ обштемъ немиру на путъ стане; све нѣгове преправе быши сујетне, и ништа неможе више беснило Рускогъ народа до живца уврећеногъ утажити. Поляцы са свију страна' напанути, видише се принуђени, да бы себе избавили, градъ на више мѣста' запалити, кои, будући да є већа часть кућа' од самогъ дрвећа и са сламомъ покривена была, у краткомъ времену у прахъ и пепео обраћенъ буде. —

И заиста тымъ скареднимъ подузећемъ Поляцы свою достижеши намѣру. Несрећни грађани, видећи, да имъ домови у пламену и диму нестају, забораве за освету, и труџише се само да сроднике и иманѣ свое избаве. Усреди тогъ нереда, Поляцы са свију

страна^{на} на нын нападну, и као овце поколю
Зе два дана више одъ 200 000 людій кое
мачемъ кое ватрозвъ изгине. Палате, храмо-
ви, монастыри и куће — све то бы' поро-
блено и гдно благо освоено. Но већ је о-
света и надъ главама Турија' высила, За-
харія Липпановъ, Русъ иѣкій знаменитый,
међутимъ силну сакуви войску, съ ньомъ
свѣтї й угњѣтаной браћи у помоћ хйтѣни. На
четредесетъ дана' тогъ страшногъ случаја до-
ђе онъ предъ врата спустошеногъ престол-
ногъ града Поляцы у предгради обсађени,
и къ предаи принуђени морадаше найпосле
Русио и найвећу нњивогъ грабежа часть о-
ставити.

На јданъ тако неразсудній начинъ
Владиславъ изгуби круну, коју потомъ по-
грай свећъ труда свога немогаше задобити.
Иѣкій знаменитый Русъ Михаилъ Фео-
доровичъ Романовъ буде садъ единогласно
за Цара изабранъ. Онъ владаше са
свенимъ народомъ 30 год. кротко и мудро.
За време владанија сына иѣговогъ Алексеја Ми-
хайловића показа се опеть новъ Димитріј, кој одъ
своји Поляка' подпоможенъ Русио
на ново у великии немиръ баџи, — и
више несрѣћанъ иеголи порочанъ бы'. Иѣ-
гова повѣстница заслужује да се мало раз-
г҃вѣтніе изложи; јръ онъ је сынъ пјевогъ ла-
жљивогъ Димитріја Јбю, когъ несрѣћнији
конацъ мало више преповѣдисмо.

Још ћемо се опоменути моћи, да је
кии Войводе Сендомира Майшекъ, после
погинућа свогъ супруга у заточењи бачена
была. Да бы съ ньомъ ближје поступали,
изповѣди она, да је трудна, кое се заиста и
посведочи. Истина, да је она найстрожије чу-
вана была, што су по подрејлу и дете у
руке добыти желили: то јој се опеть при-
лика љукаже, да она сына свогъ, когъ је
породила, единомъ козаку, на когъ се поу-
знати могла, преда. Иѣкій Свештеникъ, комъ
єтайна та повѣрена была, избоцка при крште-
њу на плећи детета иѣкіе знаке, којида бы иѣгда
задоказъ иѣговогъ подрејла служили. Съ
тымъ аманетомъ иѣму повѣренымъ Козаку
одъ замка' Цара срећно утече, а удовица
имитріје нэ скоро затымъ у таваницы умре.

На смртной постели открије она иѣкимъ
одъ своиј жена тайну о избављењу съна
свогъ, кое ту вѣсть у Польску однесоше.
Али савъ трудъ, који је полагање само да бы
се обиталиште младогъ Димитріје призна-
шило, за дуго бы' суетанъ; јръ иѣговъ по-
отчимъ на скоро после долазка свогъ у
Польску умре, бећ да је или свогъ питом-
ца или тайну себи повѣрену коме откријо.

Случајемъ самимъ младый Димитріј у
Самбури иѣкомъ ирие Райсе маломъ граду
башъ кадъ се на једномъ мѣсту купао, од-
кривенъ буде. Знакъ на иѣгови плећи па-
де околостојимъ у очи. Мыслили су сада
сви ту налазећи се, да тай младый човекъ
мора рукомъ Правде — икого сань быти, и
та примѣтба проузрокује му множину пору-
га' одъ околостоје простоте. На иѣговъ
слободнодушнији одговоръ, да се онъ немо-
же опоменути, како, и кадъ су тай знаци
на иѣговомъ голомъ тѣлу ужиgosани, и
да је онъ ини по свой прилици са собомъ
иа светъ донети морао, разасне се садъ о-
най противъ иѣга поумадњи поругателнији
предразуђакъ. Но иѣгово изречење съ тымъ
се истинитије видило, што тај знаци никак-
ву јднакостъ съ онимъ, кое обычно злодѣ-
јима на тѣло жигошу, неимадоше.

Гласъ о томъ приключењу пукне наскоро
по читавомъ мѣсту, који кадъ до ушио
Николе Даниловскому, волио је благайничара
Польскогъ дође, то олай иѣкимъ јодъ дво-
рјана своиј заповѣди, да тогъ младогъ човека
пограђе и къ иѣму доведу. Нађу га дакле
у гостиници иѣкій, но у врло худомъ одѣ-
лу. Оиъ имаде стару зелену съ овчиомъ ко-
жомъ постављену оргачу на себи, и капу
одъ исте коже. Међутимъ одкрије се подъ
тако просијачкомъ одевомъ јданъ добре ћу-
ди човекъ, когъ Даниловскому предвидећи
да тај неизознатији — лако онай већ је одав-
на траженији кнезъ Димитріј быти може,
најнайбољи начинъ прими, и занеса', да
бы му оиъ злаке на свои плећи избоцкане
показао. Младый тай човекъ то безъ сва-
когъ затезања учини; но будући да великији
благайничаръ те знаке неразумеваше, то да-
де онъ Русинскому Свештеника дозват и

кои промотривши јї, смыслъ ныовъ овако изгоднкуе : „Димитрій сынъ цара Димитрія.“
(конацъ слѣдує.)

ЧОВЕКА НАЙДРАГОЦІННЕ СВОЙСТВО.

(источна приповѣдка.)

(конацъ)

Саладінъ поврати се у свой дворъ, и свакомъ одъ свои дворяна представи на разрешеніе то пытаніе. Они га различито рѣшаваше, аль га никаконезнѣдоше по правомъ смыслу разрѣшити. Кадъ већь види Саладінъ, да нема ни єдногъ мужа, кои бы му пытаніе одговоромъ заменуо, спреми се на путь; и да бы цѣль свою лакше постихи могао, поведе са собою два Врачара, съ коима найпре ѿде у онай дворъ, где се много и разно людство са сви страна скучили, предъ коима пытаніе свое излагаше. Но нити га овдѣничи подруги кралѣвски дворовы, кадъ в пролазію, налазећисе учени люди обрадование са правомъ одговоромъ. Збогъ овогъ пытания изгубивши много времена, найнослѣ покае се, што се обрекао свое бѣзанѣ тврдо испунити; а будући да Владаоцима не служи ни мало на честь, ако започето какво дѣло, збогъ стра или великогъ утруђеня несовршено оставе; зато науми у свое Царство дотле неповратитисе, докгдъ цѣль свою, збогъ кое се већь толико у свѣтъ упустіо, неполучи-

Тако путуюћи Саладінъ са својдва Врачара наће се са єднимъ Племићемъ, кои је по леву одао, и у тай паръ єдногъ ћелена уморио. Племићъ се био скоро оженіо, имао је старогъ отца кодъ куће, кои је у својој цвѣтућој младости јданъ одъ наибољи конјаника био у цѣломъ томъ предѣлу; аль садъ подъ старостъ изгубивши видъ никуда се одъ куће отиснути немогаше, и поредъ све те неволѣ особити је быстгаръ умъ притежавао; кои дубока и тежка старостъ не могла порунити. Млади племићъ врачајући се кући весело съ лова садъ заштита

растине; тко су и каквимъ се посломъ овуда баве? — Ови се кажу да су светроица Врачари, на кое се младићъ врло обрадуе, и рекне имъ: будући је у лову срећанъ био; и кадъ они тай занатъ тако добро разумеваю, да га до куће увеселявао, где послѣ и преноћити могу. Путници му на тай позивъ благодаре, и да збогъ давнашићъ одъ свое куће отсутствія не могу закоснявати, и да су све досадъ збогъ једногъ пытания, на кое одговора нису могли никако јошти добити, по свѣту бавили се; а садъ већь кући полазе, будући цѣль свою нису получити могли. Млади племићъ дотле је запыткивао, докъ му найпослѣ то пытаніе неискажу, збогъ чега су се толико по свѣту потуцали; и почемъ се племићъ извѣсти, рекне имъ, да само пођу съ нымъ; јеръ ако одъ нѣговогъ Родителя о ныовомъ послу небуду посовѣтовани, заиста на свѣту неће имъ нико помоћи, и озбиљно имъ рекне, какавъ је славанъ нѣговъ отацъ. Саладінъ пакъ когъ је млади племићъ за обичногъ Врачара држао чувши за Старца, одма се склони съ нымъ поћи. Сретно приспеду кући, гдѣ је старацъ живио, и синъ одма приповѣди отцу, како је сретање у лову био; и да се како о новољномъ исходу лова, тако исто, што се са овима странними нашао, особито радуе; далѣ извѣсти старца, да су ово Врачари, кои збогъ једногъ пытания, на кое одговора никако не могоне дати, и да послѣ толикогъ по свѣту путованя нису свою цѣль постихи могли. — Тако замоли купно свогъ Родителя, да је онъ са свомъ мудрымъ совѣтомъ удостои; јеръ је онъ увѣравао, да осимъ нѣга, нико имъ на свѣту други помоћи неможе. Старый конјаникъ изъ тога, што је досадъ чуо, одма изнаће, да овай јданъ етранни не Врачаръ и рекне свомъ сину, да ће имъ одма сутра данъ послѣ обѣда одговоръ дати. — Чимъ су сутра данъ остатке јела са трапезе на пољу носили; и Врачари свою дужностъ училише, одма имъ старацъ овако наче говорити. —

„Синъ ме је май извѣстio, да сте величну часть свѣта збогъ једногъ пытания већь

обишли, на кое се правый одговоръ жели-
ли имати, и да вамъ нитко таковыи досадъ
ніе моего казати. Изложите ми дакле то пы-
танѣ, рекне Саладіну, да вамъ я по момъ
слабомъ разсѹщеню, мое мнѣніе кажемъ. Са-
ладінъ то одма учини, на кое є старацъ
внимательно пазіо; ж цѣо смысло тогъ пы-
тания добро упамтіо, шта више и изъ Сала-
діновыи рѣчій разумѣо є, да Султанъ стои предъ
нимъ, а не Врачаръ, кодъ кога се старацъ
дugo бавіо, и велика благодѣянія ужив'о. Старацъ
разумѣвшисе настави даљ свой говоръ.

„Брате! право и право што ћутиказати, то є,
да овакови Врачари юшь пису преко могъ прата
прекорачили. Одсадъ пакъ знайте, да ако о
ћу ясно изказати, праведно могу рећи, да
тебе, кодъ когъ самъ у двору више година
провео, и велика благодѣянія уживао, врло
добро познаемъ. Но међутимъ за садъ ћу о
томъ престати говорити: да бы тайна предъ
другима непозната остала, и у четиръ ока
одкрићу є. Што се пакъ оногъ пытания ты-
че, толико могу рећи, да є найдрагоцѣніе
свойство човека, и сваке добродѣтельни мати
„Стыдъ“: „Еръ радъ стыда и саму смрть,
што є найгоре одъ свио зала, поднеће чо-
векъ, а изъ нѣ све оно слѣдуе, што є гдъ
неприлично, ма да є како велика къ томе
наклоность. И као гдъ што є безобразлукъ
свакогъ грѣха изворъ; тако є исто „Стыдъ“
свио добродѣтельный круна и мати. Кадъ Са-
ладінъ одговоръ на пытанѣ добые, одма му
све постане ясно, да є то правый смысло
тогъ пытания, и да старацъ у свачемъ подпuno
право има. Здраво се обрадование онъ при
вомъ изънандомъ догађаю, и наскоро опрости
се са Старцемъ исыномъ нѣговимъ, кои суга
тако срдечно угостили. Пре него што се
на путъ отисне, одзове старца на страну,
и запыта га, откудъ зна; да є онъ Султанъ,
кодъ кога є онъ велика благодѣянія уживао.
После свегъ тога съ наименомъ брзоску
врати се у свое царство Саладінъ, гдј су
се нѣговомъ пристествио сви дворяни обра-
довали, и тай дань славили. —

Чимъ се ово сврши, поити Султанъ
поодити љбпу жену, коя му є оно тежко пы-
танѣ задала. Она га врло уинилто дочека,

и срдечно угости, при ручку га є служила,
и Саладінъ є съ нѣмъ заедно ручао. Онъ,
чимъ одъ трапезе устане, оде у свою со-
бу, и љбпу жену къ себи даде дозвати. О-
на дође, и Султанъ приповѣдіо ѹой, како є
збогъ одъ нѣ датогъ пытана свѣтъ прощао,
и да му є найпосле одговоръ за рукомъ ис-
пао, за ќое жели нѣну любовь праведно у-
живати. Жена му на то одговори, да пре
свега на пытанѣ нѣно одговори, и ако є тай
одговоръ сходанъ нѣномъ пытанию, то се о-
на одма нѣговой жельи радо подла же. На
ово ѹой Саладінъ рекне, да се особите ра-
дуе, што му се по воли изяснио, а што се
одговора на нѣно пытанѣ, тыче, онъ ѹой из-
каже, да є човека найдрагоцѣніе свойство
и свио добродѣтельный круна и мати „Стыдъ.“

Ова поштена жена у пуной є мери бы-
ла са овимъ одговоромъ задовољна, и каже
му: „О Господару! ты си зиста твоє обе-
ћанѣ испунio, ал' изволи ми садъ казати,
као што се Краљу приличи; Имали по твомъ
минѣнїю отличніегъ лица у свѣту, одъ Тебе?“ — Султанъ ѹой слѣдуюће одговори;
„Сотимъ што ме садъ изустити приморавашъ,
врло си ме застјдила; ал' као Кра-
љу, прилики истину исповѣдити, дакле тре-
ба є и изрећи; по момъ минѣнїю зиста одъ
свакогъ самъ боли, нити се може мени тко-
годъ представити.“ Чувши ово изясненѣ
благородна жена, падне предъ Нѣга на колѣна, и съ великимъ одушевленіемъ прого-
вори му: Садъ си наеданпугъ двѣ велике
истине казао Господару! прва є та, да си
найславнији мужъ на свѣту, а друга є пакъ
та, да є човеку найдрагоцѣніе свойство
„Стыдъ.“ Да би дакле ову истину и дѣломъ
освѣдчio, да си зиста ты пайболи човекъ
на свѣту, съ изволи Човека найдрагоцѣніе
свойство „Стыдъ“ поштедити, и оканисе о-
нога дѣла, збогъ когъ си около мене обле-
тао.“ — Чимъ Саладінъ ватреный говоръ
паметне жене саслуша, и увиди, како га є
она съ нѣномъ природномъ добродѣтели и
умомъ до тогъ довела, да самъ свою погрѣ-
шку припозна, одма, дигнувши руке къ не-
бу за свое грѣхове, Богу се помоли. И као
тодъ што є ню досадъ збогъ нагона при-

родногъ лобіо, тако ю в одъ тогъ врѣмена
збогъ нѣне добродѣтели, као што Владѣ-
тель свое поданіке радо има, и почитовао.
Мужа нѣногъ одма позове своій куїи, и у
свако врѣме непрестано найвеће милостынѣ
указиво имъ в тако, да су се одъ други
нарски подайнико праведно за найсеретніе
дражати могли.

У НСаду.

(съ мађарскогъ)

Ђ. М. Десютовић.

ТОЛКОВАШЕ,

иѣли чужестранны Съществителны Собствен-
ны Имѣна, на Славенскій Языкъ.

(продуженіе.)

З.

Захаріа, память Божія. Сент. 5.

Зиновій, чистожитель.

И

Иліа, Божія крѣпость. Івл. 20.

Иршдішнъ, спѣваніе. Апр. 8.

Исаіа, Спасъ Господнь. Маіа 9.

Исухій, безмолвникъ.

О.

Озсалси, цвѣтущая маслина. Маіа 20.

Оекла, преславная. Сент. 24.

Оеодосіа, (жен.). богоданна. Маіа 29.

Оеодосій, Божіе даяніе. Іан. 11.

Оеодотъ, Божіе даяніе Іан. 11.

Оеодотъ, Божіе даяніе. Марта 2.

Оеодвль, Божій рабъ. Окт. 28.

Оеодшръ, Божій даръ. Февр. 17.

Оеодшра, (ж.), богодарованна. Сент. 11.

Оеоктістъ, богомъ созданъ. Сент. 3.

Оеопентъ, богонаречевный. Ђн. 5.

Оеопрепій, Боголѣпъ. Авг. 22.

Оеофанъ, Богоявленъ. Окт. 11.

Оеофатъ, Боголюбъ. Марта 6

Оеофілактъ, богомъ храненъ. Марта 8.

Оешна, (ж.) Богъ. Іан. 5.

Оурсъ, вѣтвь. Декемв. 14.

Ошма, двоякій. Окт. 6.

І.

Іакивъ, (еврейски) запинатель. Окт. 9.

Іасонъ, лѣч иши Апр. 28.

Ігнатій, честь. Дек. 20.

Іеремій, выгнанъ. Маіа 1.

Іероѳей, щасицъ ћ. Бога. Окт. 4.

Іисусъ, избавитель. Септ. 1.

Іларін, веселый. Івл. 12.

Іларішнъ, тихомирица. Окт. 21.

Іпполутъ, разрѣшитель. Іан. 30.

Іриней, Ми-ко.

Іріна, миръ. Маіа 5

Ісидоръ, равенъ дары. Февр. 4.

Ісмаилъ, слышаніе божіе Іан. 17.

Ішакимъ. Господское приготовленіе. Сент. 9.

Ішанъ (Еурейск), благодать божія. Сеп. 26.

Ішанікій, благодати полнъ. Ноем. 4.

Ішвъ, твердъ. Маіа 6.

Ішидъ, любовь божія. Окт. 10.

Ішина, голубица. Маіа 27.

Ішифъ, помноженіе. Апр. 4.

Р.

Ракінөъ, камень яхонть. Івл. 18.

Рнатій, вышиній сѣдія.

К.

Каллінікъ, доброобрѣдникъ. Івл. 29.

Каллистъ предобрѣйший.

Каллиста, (ж.) прелѣпая. Сеп. 1.

Каллістратъ, добръ воинъ. Сеп. 27.

Капітолина, жена. Окт. 27.

Капитонъ, Князъ. Мар. 7.

Карпъ, плодовитый. Окт. 13.

Каріонъ, орѣхъ.

Касіанъ, Мироносить. Фев. 29.

Келсій, высокій. Окт. 14.

Куръ, Господинъ. Іан. 31.

Кунріанъ, плодъ зрељъ. Окт. 2.

Куріакъ господской. Сеп. 29.

Курілаъ, почтенъ. Іан. 18.

Клеонікъ, славенъ побѣдитель. Мар. 3.

Климентъ, покорный. Ноем. 25.

Кондратъ, дѣлатель. Сеп. 21.

Кононъ, отрова. Март. 5.

Коринлій, рогагъ. Сеп. 13.

Косма, Миръ. Ноем. 1.

Киштантінъ, твердъ. Маіа 21.

(коначъ слѣдує)

А Н Е К Д О Т А .

Шегртъ нѣкогъ Майстора єданпуть предъ кућомъ седећи и лебацъ изъ песнице гризући, у прсте нешто бројаше, коегъ опазивши нѣговъ Майсторъ упита га; „Море, шта ты то бронишъ?“ „Та“ наканьиша ћисе — ево броимъ, колико има у нашой кући злы жена,“ отговори Шегртъ. „На колико си јй набројо?“ запита га далъ Майсторъ. „Набројо самъ јй съ Майсторицомъ седамъ.“ „Ха! несрѣћниче єданъ, како ты то смешъ рећи!“ „Та ніе, ніе“ — за плачъ приправља ћисе уплашенъ Шегртъ — ніе съ Майсторицомъ седамъ, сладкій Майсторе!“ — пакъ да га Майсторъ лупао не бы, јошти прихода, — него безъ нѣ има јий шестъ.“

Млад. И — — ћ.

ВЪСТИ

Пешта. Не давно дододи се овдѣ, да єдно дѣте падне у Дунавъ, у коме бы се занета и живота лишило, да се оближе у истый паръ ніе десю єданъ Браваръ, кој благородну душу има ћи, таки за дѣтетомъ, не пита ћи, чи є, и шта є, скоча такођеръ у Дунавъ, ухвати дѣте и живо изнесе на суво. За ово добро дѣло, Пештанско Гражданское воинство одма и стогъ Бравара учини своимъ сочленомъ, и то не саме да ніе принадлежећу таксу платіо, него му се јошти в цѣо Унiformъ даде на поклонъ.

Изъ Гвардии, 19. Јуніа п. Р. т. л. явљаю, да тамо свакій данъ гласови долазе о страшнимъ пожарима. За два мѣсца већ се 20. пожара дододило; тако є изгорело: у Вадкерту 96, у Натаку 17, у Кожду преко 70, у Берженю 101, у Іполишату 10, у Натаку другій путъ 18, и другій данъ опеть цѣло мѣсто, само, што су 16 дома са церквомъ и Свештенническимъ домомъ невредими остали, у Вадкерту подругій путъ 27, и у Бодван 18 дома: а осимъ овога јошти с ватра бывала и у другимъ мањимъ мѣстама. У самомъ пакъ Гвардии осимъ пожара, кој су се човеческомъ рукомъ поджегли, удари 16. Јуніа громъ у Варненску кућу, и занапи ю; и занета, да є, кое яка киша, кое натла людска помоћь, ніе насеко сбушила и потриула, можда бы и цѣла Варошъ ученель се пре обратила.

Изъ Толиће, пишу, да јо є ужасный пожаръ походio; 160 кућа, дворъ и 3000 центій дувана за кратко време плахень в непостижено прогутао.

Изъ Фодровица, у Хорватской, пишу, да су тамо 10. Јуніа послѣ велике врућине предъ вечеръ

къдје се страшна непогода подигла, три трома пукнула. — Первій є ударіо у кућу једногъ тежакъ, и све што є гдѣ у ньој нашао, заедно съ кућомъ, спало, при чему и једну женску яко попредио; другій є ударіо у једно у полю налазеће се дрво; а трећій є на жалость згодио у єданъ подрумъ, у кој су 8. душа отъ щише побѣгли; и тако 7. нын, кој су на врати сѣдили, буду електрическомъ силомъ поражени. Єданъ тежакъ, кој є тајближе кодъ врата сѣдио, сасвимъ отъ главе пакъ де пете спалѣнъ є, и остао є на мѣсту пртавъ; дѣвойка отъ 15. година, која є поредъ нѣга сѣдила, само є па јбадве ноге отъ колѣна доле спалѣна, но надежда є да ће се у животъ повратити моћи. Прочи 5. душа, истини да су се обнезнани ћи, али су живе осталае; но сви ћи, кадъ се подрумъ запало, изгорели были, да ји осмый другъ, кој се дубљ у подруму съ избикомъ послочи занимао, и тако отъ громовногъ удара читавъ читавцатъ остао, све изъ појара на безбѣдно мѣсто понизносio нї.

У Пожуну є овако дана једну жену, која є у недалеко отъ вароши отстојаћој шуми гљиве тражила, громъ убио: — Такођеръ једна Госпожа шета ћисе по шуми, посустасе, и лежи отпочинута; па је кадъ јој се приближе два дѣриштета, и виде, да є заспаља под пале јој хальину, пакъ се нагло удале; а она сирота, мало потверда сна, заедно съ хальинама на себи обученамъ изгоре.

ПОЗДРАВЪ

Србской дѣвицы

Елени В . . . ћ.

У К.

Деси Луру дѣва Србска

И извѣј танкій гласъ!

Да отвори врата Райска

И ослади пѣсме стасъ!

Србу пѣва лѣна дѣва,

Пушка гласакъ милый свой;

Грми — пуца — за ньомъ сѣва

То є веле Венусъ, стой.

Побудила Јѣвица слава

Неда стоят' тѣлу свомъ;

Да невиди лица плава

И не дође тѣлу томъ.

Пуца — сѣва — за тимъ изва,

Жодижесе Србинъ свакъ;

Да онъ види, ал' то дѣва,
Ил' в Божій какавъ знакъ.

То в Венусъ, мложи веле,
Коя справља Срблѣмъ рай;
Ал' се на нась данасъ спрелѣ
Да отрѓву славный тай

Пѣвай, пѣвай, мила Сестро!
Дичи Србскій данасъ Родъ.
Нека суда празно мѣсто
Попунјава райскій плодъ.

А мы ћемо тебе свагда
Денамъ даромъ обдаритъ,
И съ меднымъ те речма тада
Кадъ годъ пѣвашъ осладитъ.

Іоаннъ. Міхайловичъ.
Мудрол. Слыши.

ОСОБИТИ ДОГАЂАИ.

Іламтѣїй бунаръ. — Године 1664 хотео је једанъ Римскій Гражданинъ свой бунаръ изчистити. Већ је цео посао скоро готовъ био, кадъ аль изненада једанъ у бунаръ сиуштајни се радио за помоћь новыче, јербо је доле у пѣму такову врућину осетио, коју ће могао поднети. На пѣгову выку брже болѣ једанъ одъ помогача упали жижакъ, паљ у бунаръ спуштати се усуди: аль како се доле спусти, то савъ бунаръ са плаветнимъ пламеномъ букине тако, да у помоћь хитећемъ опли косу, браду, хальине; и цѣло му тѣло у таково становише, да су га одма, чимъ су га изъ бунара извадили, и у болницау отнеги морали. —

Чудни Метеоръ — На једномъ месту, кое се из једну милију одъ Бурлактона у Јорку простире; видили су Ләђари године 1725 једну целу лађу горети:

и будући; да су више нын на јолю на лађи лежали, то се одма дигну, и ко горећој лађи похійте, да је отъ ватре избаве; аљ што су се они већма горећој лађи приближавали, то се она отъ нын све већма тако удаљавала, да је вайпослѣ и изъ очију сасвимъ изгубе.

Злато у стомаху гусака. — Пре неколико година нађе у Карлсбаду Г. Јозефина у стомаху двјо врло дебели гусака јо зрио злата одприлике као грашакъ велико. Таки дакле потражисе место, где су и сте гуске пребывале; јеръ се мыслило: да су оне у води у песку свѣтлећесе злато нашле и прогутале; но ништа не је поможено.

Аристидъ изъ Кнеза.

ПУТЬ ПО СВѢТУ.

У граду Россійскомъ Риги истина допуштао је старый Гражданскій законъ, да је свакій Господарь кадъ се јако размотіо, свогъ роба са бычемъ каштиговати могао; али само тако, да му нити модрице а јошть јаки крвъ приузрокуе.

У Лондону сваке године жителство се у 30.000 душа увеличава.

У Приморю Гвинейскомъ излазије једна о собита фела пељо. Они понайвише имаду заострљаст виошку; но нити урликати вити лајти могу; и онда шије жителство са найвећимъ вкусомъ у име деліка тногъ јла троше ји. Тко у Гвінеј благородство хоће да купи; мора осимъ свега другогъ и таково једно псе то поклонити.

СМѢСИЦЕ

Немачкіј јзыкъ истина да се неможе тако хвалити и величвати као Французскій, кој се по свима европейскимъ дворовима говори; али јошть се викадање онъ у толико Европейски дворова бесѣдје, као овѣ година: т. је у двору (дому) Россійскога Цара, Англійске Краљице, Французскога Краља, Португалске Краљице, Дансемаркскога Краља, Шведскога Краља.

Скоротечна излази у седмици 2 путъ, Четверткомъ и Недељкомъ: сцена је како за ондани тако иза страга се Предчислице за јолу године 4 фор. у сребру. Предчислитисе може на свакој ц. кр. Пошти, и у Пешти одъ Издавателя, у Ведемской улицы (Вајсі Гаје №. 349.)

Издаватель Димитрий Јовановићъ.

У ПЕШТИ словума Байковићъ.